

Pinsedag Det evige liv giver jeg jer

Johs. 14,22-31: Judas, ikke Iskariot, sagde til Jesus: »Herre, hvordan kan det være, at du vil give dig til kende for os, men ikke for verden?« Jesus svarede ham: »Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham. Den, der ikke elsker mig, holder ikke fast ved mine ord. Og det ord, I hører, er ikke mit, men Faderens, som

har sendt mig.

Sådan har jeg talt til jer, mens jeg endnu var hos jer. Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer. Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst! I har hørt, at jeg har sagt til jer: Jeg går bort, og jeg

Af Kai Kjær-Hansen

Der er vist ikke mange kirker i Danmark, hvor Grundtvigs »I al sin glans nu stråler solen« ikke vil blive sunget i morgen, pinsedag. Den hører med til en rigtig dansk pinsedagsgudstjeneste. »Nu kom vor pinselilje-tid / nu har vi sommer skær og blid.«

Og sommer og glæde har vi i kirken - uanset hvor meget det måtte regne udenfor i morgen. For Jesus er i sin kirke ved Helligånden. I vor kirke og i kirker over hele verden. Også i de kirker, der ligger i det såkaldte hellige land, men ikke dér mere nærværende end i den afsides liggende kirke i junglen; han er også i de knejsende katedraler rundt omkring i verden, men ikke dér mere nærværende end i kirken på Smoky Mountain i Manila, kirken på lossepladsen, hvor hundredevis af mennesker lever, bor og dør.

Ved Helligånden, Talsmanden, sandhedens ånd, er Jesus lige nærværende overalt. Dermed opfylder han sit løfte til sine disciple om, at han ikke vil efterlade dem faderløse.

kommer til jer. Hvis I elskede mig, ville I glæde jer over, at jeg går til Faderen, for Faderen er større end jeg. Nu har jeg sagt det til jer, før det sker, for at I skal tro, når det sker. Jeg skal ikke tale meget med jer mere, for verdens fyrste kommer; og mig kan han intet gøre, men det sker, for at verden skal forstå, at jeg elsker Faderen og gør sådan, som Faderen har påbudt mig. Rejs jer, lad os gå herfra!«

Han og Faderen kommer til os og tager bolig i os, hvor vi end befinder os. Derfor kan alle tilbede ham i ånd og sandhed, uanset hvor de bor. Og derfor har disciplene ingen grund til sorg over, at han forlader dem. Det er nødvendigt, for at han kan være alle troende lige nær. Og så gentager han vel de samme ord for os, som han sagde til sine disciple, da han gav dem løftet om, at han ville komme til dem. Dengang sagde han: »Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham og tage bolig hos ham.«

Af en eller anden mærkelig grund har vi, der ellers ikke er smålige med at bruge ordet »elske« i alle mulige og umulige forbindelser, svært ved at bruge det, når vort forhold til Jesus skal beskrives. Måske skyldes det en overdreven brug i visse kredse, som vi ikke kan lide, måske skyldes det åndelig blufærdighed, og her skal man ikke presse hinanden, eller måske skyldes det rent ud sagt vort lunke forhold til ham. Det sidste er naturligvis det værste.

Nuvel, sprogbrug og terminologi er ikke afgørende. I sidste instans er det den, der bruger et ord, der definerer det. Vigtigere er det naturligvis, at kærligheden til ham råder. Og lydigheden. De to ting hø-

rer sammen. Og de to ting fungerer, når Talmanden, Helligånden, gør sin gerning.

For en troende jøde må det have virket chokerende at høre Jesus tale om kærlighed til sig og lydighed mod sine ord på en måde, der svarede til profeternes og skrifternes ord om kærlighed til og lydighed mod Gud. Ja, ikke blot chokerende, men ligefrem blasfemisk må det have virket. Men sådan fremstiller Johannes det altså, han, der er kaldt kærlighedens apostel, men hvor »kærlighed« ikke misbruges til at relativere sandheden. Om nogen opererer i Det Nye Testamente forerter med ordpar, der ikke er til at forhandle om, er det kærlighedens apostel. Enten sandhed eller løgn. Enten mørke eller lys. Enten kærlighed eller had. Formidlende mellemløsninger, som vi andre er så gode til at finde frem til, findes ikke hos ham eller den Jesus, han fortæller om.

Den, der elsker Jesus, lover Jesus fred. »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver,« siger Jesus. Når man sammenknytter dette løfte med Jesu fordring om at elske ham, som man elsker Gud, ender man i den rene selvmodsigelse, hvis man definerer denne fred som fravær af problemer. Omgivelserne,

hvad enten de var jødiske eller ikke-jødiske, mødte ikke de første Jesus-troende jøder med et »Shalom«. Den fred, Jesus taler om, har intet at gøre med fravær af krig eller ydre fare. Intet at gøre med en afslutning på psykologisk betingede problemer. Intet at gøre med en sentimental fred, hvor den kristne er fritaget for kamp og anfægtelse. Skal man vove en omskrivning af det løfte, Jesus giver, når han siger: »Fred efterlader jeg jer,« må det være følgende: »Det evige liv giver jeg jer.«

I Johannesevangeliet er det evige liv noget, der begynder og kan erfare her og nu. Og fortsætter på den anden side død og grav. Betyder »fred« sagligt dette, er der al mulig grund til at ønske alverdens kristne en glædelig pinse, uanset om de lever under umenneskelige vilkår. Og så fortsætte kampen mod al udbytning, ufred og ondskab i verden.

I Jesu navn da tungen gløder hos hedninger såvel som jøder; i Jesus-navnets offerskål hensmelter alle modersmål; i Jesu navn udbryder da det evige halleluja.